

MEX MAGAZIN

1. évfolyam, 1. szám 2023. április

120 ÉVE MOZGÁSJAVÍTÓ, 120 ÉVE REMÉNY

Csordás Ákos (6.a) cikke

Bizony 120 éve alapították a Mozgásjavítót. Szinte hihetetlen! Az az intézmény, amibe nap, mint nap bejárunk, nem ilyen korszerűséggel, de létezett.

A müncheni emberbarát Neopmuk Kurz kezdeményezésére 1832-től Európa szert nyitottak testileg fogyatékos embereknek segítő intézményeket. Itthon a Deák Ferenc Szabadkőműves Páholy 1902. 05. 10.-én tartott ülésén felolvasták A szeretet jegyében-t és a A haladás útján-t annak érdekében, hogy a sérült gyerekekre terelje a figyelmet.

A kezdeményezés érdeme leginkább Rothfeld Richárdé. A külföldi alapokra megindult az intézmény tervezése és építése. A segélyotthon 1903.07.06.-án került átadásra. A Nyomorék Gyermek Egylete és Menhelye névre keresztelt segélysiskola is jól működött, az áttörést mégis 1909-ben jött, amikor 48271 aranykoronáért (784168,73 forint!) megvették a Mexikói út 63. szám alatti 1200 négyzet alakú telket. Medgyes Alajos tervei alapján Mann József irányítása alapján készült el a Nyomorék Gyermek Országos Otthona névre keresztelt „palota”. Az iskolához tantermetek, irodákat, szőlőműhelyt (vágóműhely), orvosi rendelőt és hálószobákat alakítottak ki. Akkor is és ma is rengeteg gyereknek segített az iskola.

Köszönjük Mozgásjavító! Boldog születésnapot!

HOGYAN CSÖKKENTI A KREATIVITÁSOD AZ ISKOLA?

Anna Stargood (9.a) írása

Szépen lassan. Amikor először beteszéd lábad ebbe a földi pokolba, a tested minden porcikájával szomjazza a tudást.

Lehunod szemed, csak egy pillanatra, nem többre. Már az ötödik osztályban találad magad, először még élvezed is, hogy végre nem te vagy a „kisgyerek”, és végre komolyan vesznek (elméletileg).

Lehunod szemed, csak egy pillanatra, nem többre. Elérkezett a felvételi pillanata, ekkorra már bőven beléd verték milyenek kell lennie egy jó diáknak. Üld végig mozdulatlanul a negyven perccel, lehetőleg kérdésed van tartsd meg magadnak (az ötleteid mellett), mert már úgy is tudnod kéne. Egy kis szabadidőre vágnál? Ott házi.

Lehunod szemed, csak egy pillanatra, nem többre. Kilencedik első félév zárás. Talán fáradt vagy? Esetleg kimerült? Szakkörökre nem jársz, a magánéleted egy nagy nulla. Mitől lennél te kimerült? Tanultál? Hát a jegyeiden ez nem látszik. Tanulj többet! Te ennél többre vagy képes!

Lehunod szemed, csak egy pillanatra, nem többre. Érzed már? Érzed a kongó ürességet. Az életed már kilométerekkel lehagyod, és te nem éred utol. Már nem érdekel semmi. A dolgok, amiket egykor szeretnél már csak megfakult emlékek. Micsoda egy szörny lett belőled, már nem is vagy önmagad. Egy értéktelen, haszontalan robot vagy, aki csak arra képes, amit mondanak neki.

Lehunod szemed, csak egy pillanatra, nem többre.

Küldetés teljesítve...



Fige Florentina: Csikos udvar

SPORTNAP ÉS AMI MÖGÖTTE VOLT

Hajdú Lili (9. nyek) cikke

A Játék Iskolahatárok Nélkül sportnap az egyik első alkalma volt az intézmény születésnapjának ünneplésére. Az elején kicsit szkeptikus hangulat uralkodott az eseményvel kapcsolatban leginkább a diákság körében. Senki sem tudta pontosan mi lesz, hogyan fog zajlani az egész program (de legalább annak a ténynek minden tanuló örült, hogy azon a napon nem kell iskolába ennünk) A sportnap reggelén én már nagyon kíváncsi voltam, hogy mégis mi fog történni és hogyan is néz ki ez a rendezvény. Odaérve elkapott engem a hangulat, szerintem nagyon jó volt, más helyzetben is találkozni a tanárainkkal, mozgásnevelőinkkel és még a diákársainkkal is.

Ugyebár a legtöbben, mint nézők, szurkolók mentünk az iskolából azonban úgy érzem, ezt a szerepkört nem mindenki érezte magáénak aznap, de szerencsére a tanárok megmentették a helyzetet és sikerült átragasztani a szurkolói érzésből mindenkinek.

Maga a verseny érdekes volt és a csapatösszeállítások is izgalmasra sikerültek. Különböző pályákon futottak/sétáltak/gurultak a versenyzők, amiknek szabályait néha, mi magunk fejtettünk meg a nézőtérről. Ami, talán nem is kell mondanom elég vicces megfigyeléseket, beszélgetéseket szült Szuper volt nézni a csapatokat ahogyan a kezdeti stresszből a végére már egy feloldódott, összhanggal teli játékot láthattunk. Személyes örömöm pedig az volt, hogy a három osztálytársam, aki részt vett a játékon, mindhárman a dobogóra álltak.

Innen is szeretnék gratulálni mindenkinek, aki részt vett azon a kissé kaotikus napon akár versenyzőként akár szervezőként, segítőként. Emelem kalapom maguk előtt, előttek!



120 ÉV?! SOK VAGY KEVÉS? LEHET, CSAK EGY PILLANAT...

Riport és fotó Szatmári Luca (9. nyek)

Interjú Suhajda Péter tanár úrral a Mozgásjavító elmúlt történelméről.

Mex Magazon: Köztudott tény, hogy Ön mindent tud az iskoláról, miért van ez így?

Suhajda Péter: Azért mindent nem tudok róla, sőt! Mondjuk azt, hogy akadnak az iskolatörténetnek bizonyos részletei, amelyek különösen érdekelnek. Ilyenek az alapítás és annak változatos körülményei. S hogy miért van ez így? Mindig foglalkoztatott a történelem, szeretek város-, városrészt- és intézménytörténeti kutatásokat végezni, ráadásul a szomszédos Teleki Blanka Gimnáziumba jártam annak idején. Amikor a Mozgásjavítóba kerültem, tudtam, jó helyen vagyok ebben a régi, szép és nemes hagyományokra támaszkodó intézményben.

MM: Mikor és miért kezdett el az iskola történetével foglalkozni?

SP: Már 2008-ban érdekelt a témakör: ekkor léptem be először az iskola (akkor még csak a Lajta-ház) kapuján. Nagyjából a 2010-es évek közepétől kezdtem el részletesebb iskolatörténeti vizsgálódásokat folytatni. Részben a fent már jelzett indokok miatt, részben pedig azért, hogy az érdeklődőknek (bárhonnan is érkezzenek: kívülről vagy belülről) bemutathassam ezt a különleges, értékes világot.

MM: Idén van az épület 120 éves évfordulója. Milyen jelentősebb változásokat tudna megemlíteni?

SP: Mindenképpen nagy lépés lehetett, amikor a legelső, kis tornács háziköből (amely a mostani „Hermína-tornyok” helyén állt) 1913-ban átköltöztek elődeink a mai Medgyes-házba. Jelentős és fontos volt a Lajta-épületben eltöltött korszak (az 1950-es évek elejétől mostanáig), s az is, amikor a 2010-es évek elején visszakaptuk az évtizedekig kórházként szolgáló Medgyes-féle palotát. Lehetne itt még szólni az egyes intézményi átalakulásokról is (hogyan lettünk képzést is biztosító oktatási és gyógyító helyből általános, majd középiskola, vagy kertészet akár; miként alakultak ki – vagy tűntek el – az egyes tagozatok, intézményegységek stb.), ám ezeknek a felsorolásához nem volna elegendő néhány mondatnyi lehetőség.

MM: Tudna beszélni az épület alapítóiról és a kezdeti célokról?

SP: Iskolánkat a Deák Ferenc a testvériséghez szabadkőműves páholy tagjai alapították 1903-ban. Kiemelkedő szerepet játszott közöttük Rothfeld Richárd, a tulajdonképpeni „ötletgazda”, illetve a páholy akkori vezetője (főmestere): Messinger (később Medgyes) Simon. Az ő öccse, Messinger (Medgyes) Alajos tervezte ugyebár az egyik épületünket. A szabadkőművesség lényegében egy jótékonykodó, emberbaráti célokat kitűző és megvalósító szervezet, amelynek képviselői 1902 táján ráébredtek arra, hogy a korabeli mozgáskorlátozott gyerekeknek is szükségük lehet egy olyan intézményre, ahol nem csupán tanították, de képezték (például bődízművészetre, cipészetre vagy szabászatra) és gyógyították is őket. (Nem véletlenül működött a Medgyes-ház az 1950-es évektől kórházként.)

MM: Ilyen részletesen ismerve az iskola történetét, Ön szerint mi várható a következő 120 évben?

SP: Nehéz lenne ezt biztosan megjósolni, de reménykedünk abban, hogy intézményünk az eljövendőben is szükség lesz (ilyen vagy olyan formákban, természetesen). Szerencsére mindig jól tudtunk alkalmazkodni a történelmi változásokhoz, s megtaláltuk azokat a lehetőségeket, amelyeknek hála az iskola működni – és folyamatosan fejlődni is – tudott. Bízunk abban, hogy ez a későbbiekben is így marad.

MM: Eredetileg nem Mozgásjavító volt az épület neve, mi volt alapból? Mikor nevezték át?

SP: Ez bizony eléggé nehéz kérdés. 1903-ban, az alapításkor, a létrehozott egyesületet „Nyomorék Gyermek Egyletének és Menhelyének” nevezték, majd „Nyomorék Gyermek Menhelyének”, illetve „Nyomorék Gyermek Otthonának”. 1913-tól „Nyomorék Gyermek Országos Otthonának” hívták (ez volt a Medgyes-ház időszaka), végül (azt sajnos nem tudom, pontosan mikortól) „Nyomorék Gyermek Iskolájának és Intézetének”. Az idők természetesen változtak, a korábban még elfogadott kifejezések már nem állták meg a helyüket. Az 1960-as évektől lettünk „Mozgásjavító Általános Iskola és Nevelőotthon”, később „Mozgásjavító Általános Iskola és Diákotthon”, ám ezt követően sem fejeződtek be az ekkortól már lényegesen kisebb névváltoztatások (az egyes intézményi átalakulásokhoz kötődve), amíg eljutottunk a jelenlegi elnevezéshez (amely valószínűleg nem az utolsó).



KÖNYVAJÁNLÓ

Kisházi Vivien (9.Nyek)

MÉSZÖLY ÁGNES: Szabaddalában

Azért kezdtem el ezt a könyvet, mert érdekelt, hogy az író, hogyan írja le a mozgássérültek életét. Nagy meglepetésemre a könyv tökéletesen átadja azokat az érzéseket, mindennapi problémákat, családi konfliktusokat, amivel én is szembe nézek. Például azzal, hogy ha kicsit más vagy, mint a többi ember, akkor már megkülönböztetnek, nem bíznak abban, hogy igen is meg tudod csinálni, pedig mindenki akkor képes megtenni valamit, ha akarja, és kitart mellette!

